

„Я слушай да ти прикажъ," говорѣше евреинѣтъ : „штомъ азъ чухъ глѣчъ и видѣхъ, че минуватъ въ градскитѣ врата, азъ зехъ нижка маргаритъ, да се намира, зашто то въ градъ има хубавици и болѣрки; а като има хубавици и болѣрки, рекохъ си азъ, то и хлѣбъ да нѣматъ, а маргаритъ купуватъ. И чгомъ ме пустиахъ слугитѣ на хорунжий, азъ се затекохъ на дворѣтъ на войводата да продавамъ маргаритъ. Разпитахъ за сичко отъ служкията : штомъ пропѣдѣтъ запорожцитѣ, свадба ште бѣде. Панъ Андрей е далъ дума да пропѣди за пороштитѣ.“

„И ти го не уби тамъ на мѣстото, проклетий синъ?“ извика Булба.

„Зашто да го убивамъ? той е минѣлъ отъ своя воля. Што е човѣкътъ виновенъ? тамъ му е по-добрѣ, за това е и минѣлъ.“

„И ти го видѣ въ очи?“

„Тако ми Бога въ самитѣ очи! Какъвъ ми е харенъ войникъ, отъ сичкитѣ е най-ліченъ. Господъ да го поживи, отведиахъ ме позна, и кога пристѣпихъ до него, той ми рече.....“

„Какво ти рече?“

„Рече ми, — първо ми кимна съ ржка, та че послѣ ми рече: „Янке!“. А азъ : „Пане Андрея!“ рекохъ. „Янке, кажи тату кажи брату, кажи на казацитѣ, кажи на запорожцитѣ, кажи на сичкитѣ, че башта не ми е башта, братъ не ми е братъ, другаръ не ми е другаръ, и азъ штѣ съ тѣхъ съ сичкитѣ да се биѣ, съ сичкитѣ штѣ се биѣ!“

„Лъжешъ, Иудо!“ извика срѣдитъ Булба : „лъжешъ, куче! Ти и Христа распе, проклетъ да си отъ Бога! Убивамъ те, сатано! махни се оттука, или — тука ти е смъртта!“ И Булба, като рече това, потегли сабля.

Евреинѣтъ, уплашенъ, пусна се да бѣга, колко му позѣ държѣхъ. И много време бѣга, безъ да се обърне, между казашкий таборъ та че по полето, макаръ че го не гонѣше Тарасъ. Той премисли, че не е работа да свалишь ядѣтъ си на който ти се падне.

Сега се съти той, че видѣ Андрея презъ поштта да минува по таборѣтъ съ нѣкоя си жена, и наведе глава; а сѣ не штѣше да повѣрва, че може да се случи такава срамотна работа : да продаде вѣрата и душата си неговъ рожденъ синъ.